

Spor af Befæstningsplan paa den eller anden Maade, og at blande dette saaledes ind er i Strid med hele den Praxis, man ogsaa fra vor Side har fulgt de 7 andre Gange, vi have forhandlet denne Sag. Det er ikke det, der har forhindret os i at blive enige; hvad der har forhindret os i at komme til Enighed, er Anstuelserne om selve Indholdet af Hærløvsforlaget, om selve Indholdet af Formationerne, men ingenlunde om § 7 eller om Garniseringsforholdene; tværtimod. Siden det synes at være et Hovedpunkt i denne Forhandling, vilde jeg sætte Pris paa, om vi kunde bringe det ud af Beden og navnlig i en vis Forstand ved Afstemningen over denne Sag. Jeg kommer da til alvorlig at spørge ærede Kolleger, som nu have denne Betragtning, hvorfor den er kommet op i Aar, naar de tidligere have bekendt sig til en hel modsat Betragtning og sat deres Navn ved Siden af mit paa en Betænkning, der grunder sig paa en hel modsat Betragtning. Nu fordømme de den Stilling, jeg og mine Nærmeste indtage i denne Sag, samtidig med, at de komme til at fordømme deres egen tidligere Stilling. Jeg kan ikke forlange, at en saadan tidligere Betragtning skal være nærværende for Forsamlingen eller overhovedet for dem, der nu paany skulle tage Del i de Forhandlinger, vi her føre, og jeg maa derfor bede den ærede Formand om Tillæbelse til paany at gjentage, hvad der dog maaste er Udførelse bekendt. Under 15de Marts 1875 afgave vi en Betænkning om Befæstningsplanen. Jeg skal nævne et Par ærede Medlemmer, der dengang sad i Udvalget, og som ogsaa sidde i det nuværende Udvalg, men som nu staa bestemt imod mig, det ærede Medlem for Bogense (Bernitsen) og det ærede Medlem for Ribe (B. Holm). Disse ærede Medlemmer udtalte i Forening med mig — at det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) Aaret efter sluttede sig til affurat den samme Rante, skal jeg forbigaa — og de sagde det med omtrent de samme Ord, hvormed Ministeren har sagt det i sine Anmærkninger, at alle Muligheder, der kunne indtræffe, hvis der kommer Krig, kan man ikke tage Hensyn til; man maa tænke sig Sandsynligheden af, at vi nødes til en Forsvarskamp, i hvilken vi staa ene, og da ville Modstanderne sandsynligvis være os overlegne saavel i Lands som tilvands. De tale ikke i denne Betænkning om alle de andre Eventualiteter, og jeg skal fremhæve, at det har dog den ærede Krigsminister gjort. Han har talt om den Eventualitet, at Hæren maatte koncentreres i Sjælland eller Fyn eller andetsteds, efter som Forholdene vare, men han er ogsaa gaaet ud fra det sandsynlige Tilfælde, at Fjenden var os overlegen baade til Søs og til Lands, og hvad skulle vi da? Vi uvilkelede da substændig den samme Betragtning, som Ministeren har udtalt, at under disse Forhold gjælder det Koncentreringen af Kræfterne paa

Sjælland, som er Danmarks naturlige Fæstning efter hele Stillingen. Side 1023 i Tillæg B. for 1874—75 findes Følgende. Vi udtale os om, at det ligeoverfor en hvilken som helst Modstander gjælder om at gjøre hans Angreb saa farligt for ham som muligt, og vi uvilkelede, at vort Lands geografiske Forhold frembyde gunstige Betingelser i denne Henseende, men erkjende, at hverken Sjælland eller Fyn vil kunne forsvares mod Angreb, der tilfugte mere end Brandstatning og Fouragering. Vi sige aabent, at vi maa erkjende, at under en saadan Eventualitet maa vi, for at kunne virke med Eftertryk, koncentrere vore smaa Kræfter paa det Sted, hvor Kampen kan føres alvorligt, og at dette Sted sandsynligvis vil være Sjælland, som er Danmarks naturlige Fæstning med Hjælp af Flaaden tillige, og vi sige, at vi haabe, at ligesom Sjælland har kunnet udholde en Okkupation af Fjenden i to Krige, saaledes vil Fyn under saadanne Forhold følge Sjællands Eksempel, idet det jo er vor Betragtning, at Sjælland og Fyn ikke derved prissgives, thi ogsaa disse Landsdele forsvares, naar Landet forsvares der, hvor Faren er. Vi slutte, som sagt, med at sige, at Sjælland maa blive Kampens egentlige Skueplads, og at vi maa fastholde som Grundlag for vort Forsvar, at Sjælland er Danmarks naturlige Fæstning. Det var Forsvarsplanen. Kommer jeg nu til vort Lovforslag, da siger man i Betænkningen Tillæg B for samme Aar Side 1218: „Medens man nemlig ikke kan Andet end erkjende, at det egentlige virksomme Forsvar vil blive koncentreret paa en enkelt Landsdel, saa maa man saa meget mere fastholde Uanseligheden af, at der i den øvrige Del af Landet haaves tilstrækkelige Forsvarsmidler til at kunne afvise saadanne mindre Angreb, der ikke ligefrem tilfugte en Besættelse af de paa-gjældende Landsdele“. Derefter kommer Forslaget om Garniseringen. Det er altsaa høvedet i den mest udførlige Fremstilling, vi have givet, ikke blot om Forsvarsplanen, men ogsaa med Hensyn til vor Hærsrevision, at det for et lille Land som vort gjælder om at koncentrere det Lidet, vi have at værges os med, paa den mest hensigtsmæssige Maade, for let at kunne forsvare Landet der, hvor det efter Forholdene skal forsvares. Denne Hovedbetragtning er ikke blot Aaret efter blevet godkendt af det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), men samme Aar godkendt og underskrevet af de to ærede Medlemmer for Ribe og Bogense, der have sidde med mig i Udvalget i flere Aar, men som nu staa som mine Modstandere i dette Punkt. Min fjerde ærede Modstander er min ærede Kollega for Svendborg Amts 2den Valgkreds (Stenbæk), der nu fremstiller et Hærløvsforlag for os, der i sit Indhold, hvad dets militære Betydning angaar, er endnn simplere end, hvad Bensire nogeninde har budt, og dog var han i sin Tid Medforfatter